

Uttalelse vedtatt av Afghanistankomiteens landsmøte 28. mai 2011

Norge må forplikte seg på tusenårsmålene

Norge må forplikte seg på tusenårsmålene når de vurderer den videre bistanden til Afghanistan. Da vestlige styrker gikk inn i Afghanistan i 2001 påvirket dette bistandsarbeidet i landet på følgende måte: Bistanden økte betydelig, og midlene fulgte i all hovedsak soldatene. Det har altså ikke vært behovet som har styrt de "store pengene", men sikkerhetsmessige ambisjoner. Tall fra 2010 viser at 70 prosent av de internasjonale bistandsmidlene har gått til fire provinser: Kabul, Kandahar, Herat og Helmand. Dette er de provinsene der den militære innsatsen har vært størst.

Afghanistan har gått inn i en ny fase, den såkalte transisjonsfasen. Innen 2014 skal utenlandske styrker være ute av landet, og afghanerne skal selv ta over sikkerhetsansvaret. Vil bistanden fortsette å følge soldatene, også når de forlater landet? Mye tyder på at det allerede er i ferd med å skje. Afghanistankomiteens ansatte i Afghanistan melder om at donorer allerede begynner å se i andre retninger enn Afghanistan når midler skal fordeles. Vil dette skje også i Norge?

I sin Afghanistan-tale til Stortinget den 26. april 2011, sa utenriksminister Jonas Gahr Støre at det er for tidlig å si om norsk bistand skal videreføres på samme høye nivå etter 2012. Afghanistan ligger på 155. plass på FNs utviklingsindeks. Afghanistankomiteen i Norge oppfordrer Støre og den norske regjeringen til å opprettholde bistandsnivået i Afghanistan, og la bistandsmidlene gå dit fattigdommen og behovene er størst.

Bistand bør være motivert av grunnleggende menneskerettigheter og sees på som et virkemiddel for å nå FNs tusenårsmål, og andre internasjonale og nasjonale afghanske mål for fattigdomsbekjempelse. Det skal ikke være et verktøy for å oppnå diplomatiske, militære eller sikkerhetsmessige målsettinger.